

Sygn. akt I C 858/20 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Marek Jasiński
-----------------	-----------------------

po rozpoznaniu 14 kwietnia 2022 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...). (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz (...). (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G. kwotę 1.881,72 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Promotor J.P. (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G. kwotę 1.592,26 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku powodowi Promotor J.P. (...) Spółce Jawnej z siedzibą w G. kwotę 307,74 zł (trzysta siedem złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej przez powoda na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 858/20

UZASADNIENIE

Powód Promotor J.P. (...) spółka jawna z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 1.881,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 1 marca 2017 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do W. M. samochód marki N. (...) o nr rej. (...). W dacie szkody samochód uszkodzony był ubezpieczony w zakresie AC u pozwanego. W toku likwidacji szkody ubezpieczyciel wyliczył jej wartość na kwotę 869,88 zł, którą wypłacił poszkodowanemu. W dniu 20 marca 2017 r. powód przedstawił pozwanemu fakturę

VAT za naprawę opiewającą na kwotę 2.751,60 zł, żądając jednocześnie dopłaty kwoty 1.881,72 zł tytułem dalszego odszkodowania, czego pozwany nie uznał.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 kwietnia 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XIV Nc 4389/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Przyznał zawarcie z poszkodowanym umowy ubezpieczenia pojazdu autocasco i wystąpienie zdarzenia z dnia 1 marca 2017 r., a także swoją odpowiedzialność. Wyjaśnił, że warunkiem wyliczenia odszkodowania w wariantcie serwisowym jest przedstawienie rachunków bądź faktur dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów. Wobec nieprzedstawienia przez powoda takich dokumentów odszkodowanie zostało wyliczone na innych zasadach wynikających z OWU i wyniosło 869,88 zł, która to kwota została powodowi wypłacona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2017 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność W. M..

W dniu zdarzenia pojazd ten objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco, na mocy umowy zawartej pomiędzy W. M. z (...) S.A. V. (...) w W.. Integralną częścią umowy ubezpieczenia były ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów – C. komunikacja.

dowód: niesporne, a nadto: OWU – k. 72-92, polisa – k. 98, klauzula do ubezpieczenia – k. 99–99v, polis a- k. 100-100v., przesłuchanie powoda P. P. – k. 116-117 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 12 stycznia 2021 r.k.118).

Poszkodowany W. M. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu powodowej spółce (...)P. (...) spółka jawna z siedzibą w G..

W dniu 6 marca 2017 r. poszkodowany W. M. zawarł z Promotor J.P. (...) spółka jawna z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu szkody zaistniałej w pojeździe marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

dowód: umowa cesji – k. 13.

Stosownie do § 3 pkt 18) Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (dalej OWU) szkoda to uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia określonego w umowie. Zaś zgodnie z § 3 pkt 34) a) OWU zdarzenie w ubezpieczeniu AC to uszkodzenie, zniszczenie albo utrata mienia stanowiącego przedmiot ubezpieczenia. Stosownie do § 7 ust. 1 OWU ubezpieczenie AC w opcji BAZA oraz MOC obejmuje szkody będące następstwem niezależnych od woli Ubezpieczonego zdarzeń polegających na uszkodzeniu, zniszczeniu albo utracie mienia stanowiącego przedmiot ubezpieczenia w ramach danej umowy, które to zdarzenia nie zostały wyraźnie wyłączone z ubezpieczenia zgodnie z OWU.

Zgodnie § 17 ust. 3 pkt 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego C. uwzględniała koszty technologicznie koniecznej naprawy dokonanej wyłącznie w zakresie pozostającym w związku przyczynowym ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem na podstawie faktur (rachunków) dokumentujących naprawę pojazdu, na podstawie uprzednio uzgodnionego z C. kosztu i sposobu naprawy przez zakład dokonujący tej naprawy, przy czym weryfikacja zasadności dokonywanych napraw dokonywana jest z uwzględnieniem technologicznych czasów napraw określonych przez producenta pojazdu ujętych w systemie eksperckim A. lub E., średniej stawki za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu, cen części i materiałów producenta pojazdu określonych w systemie A. lub E., nie więcej niż średnich cen zalecanych przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

W przypadku nie przedstawienia przez ubezpieczonego, który objęty jest ubezpieczeniem w ramach umowy zawartej w wariantcie serwisowym lub wariantcie warsztat partnerski, faktur lub rachunków za naprawę pojazdu (...) ustali wysokość odszkodowania według zasad określonych w § 18, zgodnie z którym wyliczenie wysokości odszkodowania z tytułu szkody częściowej dokonywane jest na podstawie wyceny (...) dokonanej z uwzględnieniem technologicznych czasów napraw określonych przez producenta pojazdu ujętych w systemie eksperckim A. lub E., średniej stawki za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu cen części alternatywnych z zastosowaniem zużycia eksploatacyjnego części, o którym mowa w § 14 ust. 7 jednakże bez potrącania zużycia eksploatacyjnego, o którym mowa w § 14 ust 5, cen części oryginalnych z zastosowaniem zużycia eksploatacyjnego części, o którym mowa w § 14 ust. 5 i 7 w przypadku braku dostępu części alternatywnych.

Stosownie do § 14 ust 5 OWU z zastrzeżeniem ust. 6 odszkodowanie wylicza się uwzględniając potrącenie kwoty odpowiadającej zużyciu eksploatacyjnemu części pojazdu w wysokości 55% wartości części, jeżeli okres eksploatacji pojazdu przekracza 5 lat i nie przekracza 8 lat Zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu po opłaceniu dodatkowej składki, przy zawarciu umowy w wariantcie serwisowym oraz w wariantcie warsztat partnerski odszkodowanie wypłacane jest bez uwzględnienia stopnia zużycia części, o których mowa w ust. 5 pod warunkiem przedłożenia faktur (rachunków dokumentujących naprawę pojazdu. Niezależnie od powyższego przy wypłacie odszkodowania uwzględnia się stopień zużycia części zgodnie z ust. 7 -. Ust. 7 stanowi, że zużycie eksploatacyjne elementów w postaci ogumienia, akumulatora, elementów ciernych układu hamulcowego, napędowego oraz układu wydechowego oceniane jest na podstawie rzeczywistego stopnia zużycia tych elementów i uwzględniane jest przy wypłacie odszkodowania niezależnie od okresu eksploatacji pojazdu o stopień zużycia takich elementów.

Okoliczność bezsporna, vide: OWU – k. 72-92.

Po wykonaniu naprawy pojazdu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w dniu 20 marca 2017 r. Promotor J.P. (...) spółka jawna z siedzibą w G. wystawił fakturę numer (...) na kwotę 2.751,60 zł.

dowód: kosztorys – k. 14-15, kalkulacja naprawy – k. 16-17v, faktura VAT – k. 19.

Przedmiotowa szkoda została zgłoszona pozwanemu zakładowi ubezpieczeń w dniu 1 marca 2017 r. Likwidacja szkody miała nastąpić w ramach ubezpieczenia AC. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powodowi ostatecznie kwotę 869,88 zł (decyzja z dnia 8 marca 2017 r.). Podstawą wyliczenia tej sumy była kalkulacja naprawy nr (...), sporządzona 8 marca 2017 r.

Powód pismem datowanym na 20 marca 2017 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2/751,60 zł tytułem niewypłaconej części odszkodowania za uszkodzenia pojazdu powoda. Pismem z 20 kwietnia 2017 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, wskazując, że sporządzona przez powoda faktura nie spełnia określonych wymogów.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 18, korespondencja stron – k. 20-23, 40-54v.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) z uwzględnieniem warunków ubezpieczenia AC, jakie zawarł właściciel pojazdu z pozwanym ubezpieczycielem, po uszkodzeniu zgłoszonym pozwanemu w dniu 1 marca 2017 r., uwzględniając realia rynku napraw powypadkowych w regionie i zakres uszkodzeń, jaki określiła strona pozwana, przy zastosowaniu serwisowej zasady przywrócenia stanu pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia oraz norm naprawczych producenta pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę obserwowanej w regionie tj. 154/160 zł wynosił 3.205,36 zł.

Średnie stawki stosowane w 2017 roku przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów na terenie T., wynosiły 154 zł netto za prace blacharsko – mechaniczne, zaś 160 zł netto za prace lakiernicze.

dowód: opinia biegłego do spraw techniki motoryzacyjnej D. F. – k. 131-162.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z opinii biegłego sądowego D. F.. Oceniając opinię biegłego sądowego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym załączonych aktach szkodowych. Nadto żadna ze stron nie wniosła o jej uzupełnienie.

Zeznanie powoda zasługiwało na walor wiarygodności, gdyż było spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a strona pozwana nie zakwestionowała na rozprawie jego zgodności z prawdą.

Powództwo było zasadne jedynie w części.

W niniejszej sprawie powód Promotor J.P. (...) spółka jawna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 1.881,72 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części należnego mu odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu marki N. (...), a które zostało przez pozwanego obniżone z uwagi na zweryfikowanie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwot 170 złotych netto do kwoty 54 złotych netto.

W niniejszej sprawie bezsporny między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę, zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco i co do zasady – fakt umownej odpowiedzialności pozwanego. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia wysokości należnego od pozwanego odszkodowania z umowy ubezpieczenia autocasco wobec zweryfikowania przez pozwanego zastosowanych przez powoda stawek za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym przy ubezpieczeniu majątkowym, a takim jest ubezpieczenie autocasco, sprowadza się to do zapłaty określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sposób ustalania wysokości świadczenia oraz wypłaty odszkodowania uregulowany był w ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco C., które stanowiły podstawę wzajemnych praw i obowiązków stron umowy, tj. poszkodowanego oraz pozwanego.

Zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, w przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego C. uwzględniała koszty technologicznie koniecznej naprawy dokonanej wyłącznie w zakresie pozostającym w związku przyczynowym ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem na podstawie faktur (rachunków) dokumentujących naprawę pojazdu, na podstawie uprzednio uzgodnionego z C. kosztu i sposobu naprawy przez zakład dokonujący tej naprawy, przy czym weryfikacja zasadności dokonywanych napraw dokonywana jest z uwzględnieniem technologicznych czasów napraw określonych przez producenta pojazdu ujętych w systemie eksperckim A. lub E., średniej stawki za 1 roboczogodzinę naprawy ze stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu, cen części i materiałów producenta pojazdu określonych w systemie A. lub E., nie więcej niż średnich cen zalecanych przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową.

W niniejszej sprawie powód dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu marki N. (...) przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę usług blacharsko – mechanicznych i lakierniczych w wysokości odpowiednio 170/170 złotych netto. Pozwany zaś ustalił należne odszkodowanie uwzględniając stawki za roboczogodziny tych prac w wysokości 54/54 złotych netto.

Mając na względzie powyższe, konieczne stało się rozstrzygnięcie, czy w związku z zapisami zawartymi w ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco C., pozwany ma prawo weryfikować wysokość stawek za roboczogodziny prac blacharsko – mechanicznych oraz lakierniczych, odmawiając zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości.

Jak wynikało z powyżej powołanych zapisów ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco C., odszkodowanie mogło zostać uzupełnione do poziomu wynikającego z faktur nie więcej jednak niż m. in. do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za jedną roboczogodzinę ustalonej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi z terenu miejsca rejestracji pojazdu.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że ustalając idealną średnią wysokość stawek stosowanych w warsztatach naprawczych należałoby posłużyć się określoną metodologią, od której założeń uzależniony byłby wynik końcowy, tj. wyliczenie wysokości takiej idealnej stawki. W przypadku umów ubezpieczenia majątkowego autocasco o sposobie kalkulacji odszkodowania ubezpieczeniowego, a więc między innymi o sposobie ustalania stawki za roboczogodzinę, kształtującej koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku – w pierwszej kolejności przesądzać winny postanowienia umowne.

Wskazać jednakże należy, iż zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z definicji kodeksowej zobowiązanie ubezpieczyciela dotyczy spełnienia określonego świadczenia. Zwrot ten oznacza, iż treść umowy powinna określać co najmniej sposób ustalenia świadczenia odszkodowawczego w taki sposób, ażeby w chwili zajścia wypadku objętego ubezpieczeniem możliwe było obiektywne zweryfikowanie wysokości odszkodowania bez odwoływania się do swobodnego uznania jednej ze stron, a w szczególności swobodnego uznania strony zobowiązanej do świadczenia.

W przedmiotowej sprawie postanowienia ogólnych warunków umów nie spełniają wskazanego wyżej kryterium. Ogólnikowo sformułowane postanowienia zawarte w § 17 ust. 3 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco mówiące o ustalaniu kosztu robocizny w oparciu o „średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi z terenu miejsca rejestracji pojazdu” nie dają żadnej podstawy do wskazania sposobu obliczania takiej stawki, który dałby się ująć w ramy obiektywnie weryfikowalnej metodologii ustalania stawki za roboczogodzinę będącej podstawą kalkulacji odszkodowania. Tym bardziej zapisy takie nie mogą być podstawą do jednostronnych i arbitralnych ustaleń pozwanego zmierzających do ustalenia wyliczenia odszkodowania ubezpieczeniowego. Takie ich rozumienie powodowałoby, że de facto od woli strony stosunku zobowiązaniowego – w tym przypadku ubezpieczyciela, zależałaby wysokość umówionego świadczenia, w tym przypadku – odszkodowania. Jest oczywistym, iż taka interpretacja byłaby sprzeczna zarówno z treścią art. 807 § 1 k.c. w zw. z art. 805 k.c., jak i z treścią art. 353 § 1 k.c. jako sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku zobowiązaniowego, co powodowałoby stwierdzenia nieważności takiego postanowienia na podstawie art. 58 k.c.

Jak wyżej zaznaczono nie ulega wątpliwości, iż strony dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego mogą ustalić umownie sposób kalkulacji świadczenia odszkodowawczego, które – zgodnie z takimi ustaleniami – może nie pokrywać całości uszczerbku majątkowego ubezpieczonego. Uzgodnienie stawki za roboczogodzinę także jest poddane woli stron. Jednakże dopóki ubezpieczyciel jako profesjonalny podmiot nie określi takiego sposobu na tyle precyzyjnie, że możliwa będzie jednoznaczna weryfikacja takiej stawki w oparciu o obiektywne kryteria, postanowienia umów ubezpieczeniowych nie mogą być w tym zakresie interpretowane na niekorzyść ubezpieczonego. Podgląd ten jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 lutego 1996 roku, sygn. akt I ACr 37/96, OSA 1996/9/43, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 09 lipca 1997 roku, sygn. akt I ACa 181/97). W przedmiotowej sprawie – ze względu na zastosowanie wzorca umownego oraz ze względu na brak inicjatywy dowodowej stron – w ograniczonym zakresie możliwe było badanie zgodnego zamiaru stron umowy w odniesieniu do sposobu ustalania stawki za roboczogodzinę prac warsztatowych. Z tego względu Sąd w tej kwestii oparł się raczej na celu umowy, którym jest niewątpliwie uzyskanie przez ubezpieczonego wyrównania uszczerbku majątkowego powstałego w wyniku zajścia wypadku objętego umową ubezpieczeniową, a dla ubezpieczyciela uzyskanie składki.

Jeżeli zatem ubezpieczony – zgodnie z procedurami przewidzianymi w ogólnych warunkach ubezpieczenia – dokonał naprawy ubezpieczonego pojazdu korzystając z usług warsztatu naprawczego funkcjonującego na lokalnym rynku, to o wysokości odszkodowania powinna przesądzać stawka stosowana przez ten warsztat, jeżeli mieści się ona w przedziale cen rynkowych na danym obszarze. Taki pogląd podyktowany jest nie tylko przywołanymi wyżej argumentami, ale także faktem, iż w przypadku stawek za roboczogodzinę na rynku danych usług istnieje ich pewien przedział i niemożliwym jest arbitralne ustalenie jednej uśrednionej stawki. W obecnej sytuacji rynkowej opartej na wolności prowadzenia działalności gospodarczej wysokość tak ustalonej stawki byłaby zawsze uzależniona od metodologii przyjętej do jej wyznaczenia i dopóki metodologia taka nie znajdowałaby podstaw w postanowieniach umownych lub powszechnie obowiązujących przepisach prawa, jej stosowanie zawsze należałoby ocenić jako dowolne.

Weryfikując zasadność żądania powoda należy zatem ustalić in concreto, czy żądana przez wykonującego naprawę powoda stawka mieści się w przedziale cen stosowanych na lokalnym rynku. W ocenie Sądu zapis ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco C. dotyczący stawek za robociznę wprowadza bowiem granicę cen występujących na rynku lokalnym określonym jako teren właściwego województwa stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego D. F. autoryzowane stacje obsługi z terenu T. stosowały w dacie likwidacji szkody stawki w przedziale od 100 zł do 190 zł netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz od 100 zł do 210 zł netto za godzinę prac lakierniczych.

W ocenie Sądu w tych okolicznościach uznać należało, że miarodajne jest przyjęcie stawek – zgodnie z umową łączącą strony – stosowanych (ale nie średnich – brak bowiem w umowie, jak już wskazano powyżej, precyzyjnego określenia owej średniej, w tym w szczególności, że ma to być średnia arytmetyczna, czy ilości podmiotów uwzględnionych w wyliczaniu owej średniej) na terenie T. przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów. Sąd miał przy tym na uwadze również i okoliczność, że poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawiającego uszkodzony pojazd i w tym uprawnieniu nie może być ograniczany, w szczególności poprzez narzucanie mu przez ubezpieczyciela dokonywania naprawy w tych zakładach naprawczych, z którymi ubezpieczyciel ma podpisane umowy o współpracy, dzięki czemu zakład ten stosuje niższe stawki, a co przekłada się na wysokość ustalonego odszkodowania i co miałyby rodzić negatywne konsekwencje dla poszkodowanego w przypadku nieskorzystania z oferty ubezpieczyciela (w postaci zaniżonego odszkodowania). Obniżone stawki za roboczogodzinę prac naprawczych wynikające z umów zawartych z pozwanym ubezpieczycielem i obowiązujące wyłącznie w rozliczeniach z tymże, nie mają charakteru rynkowego i nie powinny zostać uwzględnione, miernikiem faktycznego poziomu cen usług na rynku lokalnym są bowiem ceny wolnorynkowe, a nie przypadki odstępstw od nich w postaci rabatów uwarunkowane dodatkowymi czynnikami.

W tej sytuacji, stawki określone przez powoda (54 zł netto) nie mieściły się w przedziale określonym przez biegłego sądowego, a zatem uwzględnić należało w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawki stosowane przez powoda w kwocie 170 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 170 złotych netto za godzinę prac lakierniczych, albowiem powód wykazał, że stawki w takiej wysokości były stosowane na terenie T. przez autoryzowane stacje obsługi pojazdów. Mając zaś na uwadze zapisy ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco C. bez znaczenia pozostawała okoliczność, w jakim zakładzie naprawczym poszkodowany dokonywał naprawy pojazdu – ubezpieczyciel bowiem do kalkulacji odszkodowania zobowiązał się przyjąć stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi z województwa, na terenie którego dokonano weryfikacji stawki i brak jest podstaw do uwzględnienia stawek stosowanych przez inne rodzaje zakładów naprawczych, przy czym nie było w sprawie sporne, że powód prowadzi zakładu naprawczy autoryzowanej marki N..

W związku z powyższym za podstawę ustalenia kosztów naprawy samochodu powoda należy przyjąć faktury wystawione za naprawę tego pojazdu na kwotę 2.751,60 zł – faktura VAT – k. 19. Ponieważ kwota 869,88 zł została przyznana powodowi w dniu 8 marca 2017 r. (k. 46) należało zasądzić na rzecz powoda dochodzoną pozewem pozostałą część odszkodowania w kwocie 1.881,72 zł.

Z uwagi na powyższe wobec przesłanki z art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c. Sąd powództwo uwzględnił do kwoty 1.881,72 zł, o czym orzekł w pkt I. sentencji wyroku, oddalając żądanie co do odsetek.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, mając na uwadze, iż powód uległ tylko nieznacznie w swym żądaniu. W konsekwencji Sąd uznał pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji jest zobowiązany do zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów w całości.

O kosztach w punkcie III wyroku orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą postępowanie w całości. Koszty te stanowiła opłata od pozwu w wysokości 200 zł, a także wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym zgodnie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z zaliczką pobraną na poczet sporządzenia opinii w wysokości 492,26 zł.

W punkcie IV wyroku, stosownie do treści art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi, rozliczona została pozostała kwota 307,74 zł z tytułu niewykorzystanej zaliczki uiszczonej przez powoda na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Mianowicie powód uiścił w rozpoznawanej sprawie zaliczkę na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 800,00 zł, z której wypłacono kwotę 492,26 zł.

Sygn. akt I C 858/20

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

Sędzia Marek Jasiński